

שְׁפִילָה לְהַמְרָה

כב מנחם אב התשפ"ב
מפטרין וְתאמַר ציון
(ישעיהו מט, יד)

פְּרִשֵׁת עֵקֶב

סיפור לשבת

‘וְאִפֹּן וְאִרְדַּ מִן הַהָר וְהָרָה בְּעַר בְּאֵשׁ וְשָׁנִי לַחוּזַת הַבְּרִית עַל שְׁתֵּי יָדָי; וְאִרְא וְהִזָּה וְזָטְאֲתֶם לָהּ אֶלְהֵיכֶם... וְאֲתַפֵּשׂ בְּשָׁנֵי הַלְּחוּזַת וְאֶשְׁלַכְכֶם מֵעַל שְׁתֵּי יָדָי וְאֶשְׁבְּרֶם לְעֵינֵיכֶם’ (טו-טז)

יש להבין: אם הלוחות היו כבר בידי של משה, מה פשר המילים "ואתפוש בשני הלוחות"? הן הלוחות כבר בידי... מודעה שנתלתה בפתחו של בית המדרש בישרה לתלמידי החכמים שבעיירה שבעוד כמה ימים ימסר שיעור על ידי רבי ישראל סלנטר. במודעה הנפיעו 'מראי מקומות', סוגיות בגמרא שעליהן ייאמר השיעור. מראי המקומות נכתבים על מנת שהלומדים יוכלו להתכונן קודם השיעור ולהכיר את הסוגיות היטב. כך יבינו את השיעור בצורה טובה יותר.

באותם ימים הסתובב רבי ישראל בעיירות ובכפרים, מביא איתו בשורה לכל מבקש השם: לימוד המוסר. עם ישראל המלומד באנשים שניסו להכניס אליו שיטות חדשות ותכנים הרסניים, התרגל להתייחס לכל פעם כזו כחשד; מוטב להיות זהיר קצת יותר מדי מאשר זהיר קצת פחות מדי. אלא שדברים אלו מסורים בידי גדולי ישראל בלבד, הם היחידים שמוסמכים להכריע מה לקרב ומה לרחק. לגודל הצער, מספר אברכים שיראת השמים שלהם מוטלת הייתה בספק, החליטו על דעת עצמם שרבי ישראל סלנטר מנסה במאמציו למען לימוד המוסר להחדיר שיטה זרה שמרחיקה את האדם מעבודת השם האמתית, לכן שמו הללו לעצמם מטרה לפגוע בו ולביישו. הלכו אברכים אלו, הורידו בחשאי את המודעה שבפתח בית המדרש וכתבו בה מראי מקומות שונים ללא כל קשר ביניהם. לומדי בית המדרש ראו את המודעה החדשה ותהו. מאחר שלא ידעו שהמודעה הוחלפה וראו מראי מקומות ללא כל קשר הגיוני ביניהם, ניסו לנחש מי האורח שידרוש: או שהוא גאון מרעיש או חלילה תימהוני מבלבל... הגיע היום המיועד ורבי ישראל סלנטר ניגש אל הבמה, מולו הניח אחד האברכים את הדרך שהיה בפתח בית המדרש. הנוכחים כולם חיכו במתח עצור שיפתח את פיו, והאברכים שהחליפו את המודעה המתנינו שירד הרב בבושת פנים. רבי ישראל סלנטר הוריד את ראשו על הבמה למשך שתי דקות... בסימון הוא הרים את ראשו ונשא פלפול חריף במשך שעה ארוכה, כשהוא מקשר בין כל מראי המקומות השגויים שהתנוססו על הדרך. השומעים יצאו מכליהם מרוב התפעלות. כזו חריפות ובקיאיות לקשר בין נושאים שאין ביניהם שום דבר משותף, בצורה כה עמוקה ובגאונות מרעישה - טרם ראו מימיהם. לימים סיפר רבי נפתלי אמסטרדם, תלמידו של רבי ישראל סלנטר, את המעשה וכשסיים הסביר: כלום סבורים אתם שהרבי היה צריך שתי דקות 'לסדר' בראשו את הפלפול? לא ולא. מוחו מהיר היה כברק והוא לא נזקק ליותר משנייה. אלא שמשך שתי דקות עיין הרבי בנבכי לבו: האם אתה באמת מתכוון לכבוד שמים שיראו שגם לומדי המוסר יודעים ללמוד היטב, או שאתה מתכוון להראות לכולם שאתה יודע ללמוד... זהו המסר של משה רבינו לעם ישראל: הקב"ה הוריד אותי מהשמים בגלל העגל. ראיתי אתכם חוטאים. הלוחות היו בידי. אבל לא שברתי! עצרתי! הפסתי את הלוחות. התבוננתי שנית במה שעלי לעשות. רק אז, כשהייתי בטוח שזה הדבר הנכון, השלכתי אותם ארצה. חשיבה נוספת טרם עשיית מעשה גורלי, אפילו כשהכל ברור, מובילה את האדם להימנע מחרטות על פעולות שגויות ולקבל החלטה נכונה.

אשא עיני

כוחה הגדול של הראיה והשפעתה על חיי האדם

פרק א' וחובה הלכתית

ובודאי שישנו חיוב הלכתי ללכת ברשות הרבים במקום שמצויים נשים כשראשו ועיניו למטה כדי שלא יפשל בראיות אסורות חס ושלום, כמו שפסק הגאון הגדול רבי משה פינשטיין זצ"ל, וזה לשונו: **"ויש חיוב על כל אדם להביט כפי האפשר למטה כשהולך בשוק וכו', וכן בכל מקום שפוגע בנשים"**. עד כאן לשונו. (שו"ת אגרות משה אורח ח"א סימן מ).

מי חייב לטלם על העז

ואת חמרת הדבר בעיני חז"ל אנו לומדים מהספור המובא בגמרא (בבא קמא מח), באשה אחת שעלתה לאפוח לחם בביתו של אדם אחד, וכיון שהיא נכנסה לאפוח שם, יצא בעל הבית מביתו, בכדי שלא יפשל לראות את האשה בשעת לישת הפצק, ונכנסה העז של בעל הבית לבית ואכלה את הפצק ממה מפה, וחיב רבא את האשה הזאת לשלם את כל דמי העז שמתה מהפצק, וזאת מפני שבשעה שהאשה לשה את הפצק היא מרימה קצת את שריוליה ומגלה קצת את ורועותיה, ולכן היה בעל הבית חייב לצאת משם, כדי שלא יפשל לראותה פה, ולכן בשעה זו עליה משלת חובת השמירה של כל מה שיש שם, ומשום כך היא היתה צריכה לשמר על העז שלא תאכל את הפצק ולכן היא חייבת לשלם את דמי העז שמתה.

וכן פסקו השלחן ערוך (חו"מ שצ"ג, ג), והרמב"ם (נזקי ממון פ"ג ה"ד), שבאופן כזה האשה חייבת לשלם את דמי העז, כיון שהבעל הבית חייב לצאת מביתו בשעה זו. (ומשום שיש יחוד היה יכול להשאיר את הדלת פתוחה). ולומדים אנו מפה שבזמן חז"ל היו הדברים פשוטים בחובת שמירת קדשת הראיה של האדם, עד שהוא היה חייב לצאת משם. ומספור זה אנו לומדים את חובת השמירה המשלת על האדם בכל עת.

ר"ת	יציאה	כניסה	ירושלים
20:34	19:55	18:43	ירושלים
20:32	19:57	19:00	תל אביב
20:34	19:58	18:53	חיפה
20:33	19:56	19:00	באר שבע

הבן איש חי

קודם שיברך ברכת הגומל יאמר פסוק (תהילים קיא, א): "אודה ה' בכל לבב בסוד ישראל ועדה", ואח"כ יברך "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם הגומל לחייבים טובות וגמלני כל טוב", והשומעים אומרים האל גמלך כל טוב הוא יגמלך כל טוב סלה, והוא אומר אחריהם אמן כן יהי רצון:

צריך לברך בפני עשרה ותרי מנייהו דתנו הלכתא, וטוב להזהר שיהיו י"ב עם המברך וגם בהדי תרי רבנן הנזכרים, ואם לא נודמן לו תרי דתנו הלכתא אפילו הכי יברך ואין לבטל הברכה בעבור זה, ונהגו לברך אחר קריאת התורה בציבור שעל הרוב נמצא שם תרי דתנו הלכתא, ואם בירך בפחות מעשרה יש אומרים שלא יצא ידי חובתו ויש אומרים שיצא, וטוב לחזור ולברך בפני עשרה בלי שם ומלכות אלא יהרהר שם ומלכות בלבד, והמברך בלחש הוה לה כאילו בירך שלא בפני עשרה, וגם בזה צריך לחזור בלי שם ומלכות בפני עשרה בהרמת קול ורק יהרהר שם ומלכות בלבד:

העשרה יושבין דכתיב ובמושב זקנים יהללוהו, והמברך עומד משום דברכה זו היא במקום קרבן תודה והמקריב עומד ומקריב, ולכן אין מברכים ברכת הגומל בלילה אלא ביום, ובדיעבד אם בירך בלילה יצא ידי חובתו ועיין חתם סופר אורח חיים סימן נ"א:

מי שיש לו קדחת הבאה לעתים ידועים ומזיע ועומד אחר הזיעה על רגליו כבריא, וחוזר חלילה הרי זה לא יברך בזיעה שבין קדחת לקדחת אלא ימתין עד שינצל לגמרי שחום ההוא לא יבא ויגרשנו וילך, וצריך להמתין עד שיעברו עליו שלשה עונות כנוכר בחדס לאלפים ואחרונים:

כל חבוש חייב לברך ביציאתו הן חבוש על עסקי נפשות הן על עסקי ממון, ואפילו היה חבוש על פרעון המס, וכן אפילו חבוש בעבור ממון שהוא יש לאל ידו לפרוע ורק מורד באלמות או חושב בעבור חבישתו יתפשרו עמו כל אלה בכלל "חבוש" הן ולא פלוג בהו רבנן, ועיין ברכי יוסף בשם רבינו מהר"י מיגאש ז"ל וסיים שכן המנהג דכל מין חבוש ביציאתו מברך:

דוקא על הנך ארבעה שהם חולה חבוש ים מדבר תיקנו לברך ברכת הגומל בשם ומלכות, אבל אם נפל עליו כותל או נפל מן הסולם וכיוצא בשאר סכנות אם ניצול יברך ברכת הגומל בלי שם ומלכות, מיהו יברך בעשרה, וטוב שגם בזה יעשה כאשר כתבתי לעיל באות וא"ו שיאמר קודם הברכה שלשה פסוקים "ויברך דוד וכו'" "לך ה' וכו'" והעושר והכבוד וכו":

קטן פחות מ"ג שנים כיון שהגיע לחנוך צריך לברך, ואע"ג דיש חולקים מכל מקום במקום דאיכא מנהג לברך בשם ומלכות יברך, ובמקום דליכא מנהג ידוע יברך בלי שם ומלכות מפני סברת החולקים:

הנשים חייבין בברכת הגומל ויברכו בעשרה כדי לברך בשם ומלכות, ואם קשה לה לברך בעשרה מחמת הבושה תברך בלא שם ומלכות, ואם אינה יודעת ללמוד אותה בעלה או אחר כי ברכה קצרה היא:

מי שחלה בעיניו ונתרפא היה בדין לברך אך לא נהגו, ומכל מקום יברך בעשרה בלי שם ומלכות אלא יהרהר שם ומלכות בלבד, ועיין עקרי הד"ט אות כ"ד ושאר אחרונים, וטוב שיאמר קודם הברכה שלשה פסוקים אלו "ויברך דוד את ה' לעיני כל הקהל, לך ה' הגדולה וכו' והעושר והכבוד וכו'" ואח"כ יברך ברכת הגומל בלי שם ומלכות, ועיין פתחי תשובה יורה דעה סימן שכ"ח סעיף קטן א' מה שכתב בשם הרב פרי תבואה מה שקבל מרבותיו יעוין שם:

על מיחושין כגון מיחוש הראש וכיוצא שאינו חולי הכולל כל הגוף אינו מברך, ולא נקרא חולה כדי לברך אלא אם כן נפל למטה שלשה ימים, ואין צריך לזה שלשה ימים שלמים מעת לעת:

ספר חרדים

פרק נח (מצוות תלויות בארץ ב)

מצות לא תעשה מן התורה התלויות בארץ ישראל ואפשר לקיימן בזמן הזה

(ד) שלא לכלות הפאה, שנגמר (ויקרא יט, ט) 'לא תכלה פאת שדך'.
(ה) שלא ללקט הלקט, שנגמר (שם) 'ולקט קצינך לא תלקט'.
(ו) שלא לעולל הנגר, שנגמר (שם) 'וכרמך לא תעולל'.
(ז) שלא ללקט פרט הפרס, שנגמר (שם) 'ופרט פרמך לא תלקט'.
(ח) שלא לשוב לקחת השקתה, שנגמר (דברים כד, יט) 'ושקתה עמר בשדה לא תשוב לקחתה'. וכלן מצות לא תעשה הן שנתקו לעשה (מכות טז, ב), שנגמר (ויקרא יט, י) 'לעני ולגר תעזוב אתם, ואם לא קיים עשה שקנה לזקה.
(ט) שלא יקדים תרומות ומעשרות זה לזה אלא יפריש על הסדר האמור למעלה, שנגמר (שמות כב, כח) 'מלאכתך ודמעך לא תאחר'. כלומר לא תאחר דבר שקראוי להקדימו.
(י) שלא יאכל זר תרומה, שנגמר (ויקרא כב, י) 'וכל זר לא יאכל קדש, והוא במיתה'.
(יא) שלא יאכל פהו טמא תרומה, שנגמר (שם, ד) 'איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר, וכן חלה נקראת תרומה וכהן טמא מזרע עליה. וכתב רבנו שמשון בפרק פתרא דמסקת חלה (מ"ח): אין עקשיו בארץ ישראל תרומה נאכלת, דכל מה שגזרו משום תרומת ארץ ישראל גזרו, ובימי חכמים היו מזין בארץ ישראל פדאמרינן (חגיגה כה, א) תבריא מדפן בגלילא, אבל עקשיו בטלה אפר פרה לא משתפח פהו טהור, דאף על פי שזכולין לטבל לשאר טמאות, וגם על טמאת מת הזוהר, מכל מקום אין יכול לזהר מטמאת פלי מתכות שהיו באהל המת ומטמאים גם הם אחריו באהל, דתריב הרי הוא פחלל אף לטמא אחרים פדמוכח בגזיר פרק פהו גדול (נג, ב) ולא הזוהר עליה הפהנים, דכל טמאת מת שאין גזיר מגלח עליה אין פהו מזרע עליה, שאין גזיר מגלח על טמאת תריב פחלל פדתני בהדיא גריש תוספתא דאהלות, עד כאן לשונו.

ספר חסידים

סימן ט"ז [המשך]

אל יכבד את חבריו במה שמתבייש כגון שקוראין לו בשמו והוא קוראו רבו כי אין זה כבודו כי הוא מתבייש בזה ודומה לו ללצנות ולעג ולא יכבד שם רבו בפני רבו אחר ולא את רבו בפניו שיאמר לרבו פלוני רבך שהרי אמרו לו תלמידיו לרבי אלעזר על רבו רבן יוחנן בן זכאי כבר נמנו עליך חבריך והתירוהו ואל יהנה מענוונותו כבר אמרנו שלא ישבח אדם בעונה שלו שנא' יהלך זר ולא פיך ואם רוצה לשבח עצמו לתלמידו ולחבירו כדי שילמד מדרכיו יכול הוא לשבח את עצמו כמו שאמר דוד ואהיה תמים עמו כי שמרתי דרכי ה' וכן מצינו אותו שהגיד לתלמידיו במה האריך ימים. אל יעמוד אדם במקום שמשבחים אותו שאי אפשר שלא יהנה בו כל זכיות שאדם עושה ואינו עונה כמו תבשיל בלא מלח וכל עונה שאין בא יראת שמים כמאכל בלא תבלין העוה"ז כנגד העוה"ב כמו ישן כנגד ער בחלום אין מתבייש שאם היה מתבייש לא היה נראה לו כאילו [שוכב עם האשה ומשחק עמה] ולא היה עושה דברים שאדם מתבייש בהם כשהוא ער והטעם לפי שהחלומות באים על ידי הרהורים וכשאדם מהרהר אין מתבייש מן הרהורים שאין אדם יודע ומבין שחבירו מהרהר בלבו לפיכך אינו מתבייש בחלומו ומי שהוא י"ש בכל לב שירא מבוראו מלהרהר דבר רע כשהוא ער גם לעולם לא יבא לו הרהור רע בחלומו. וכן אמר יחזקאל ונפשי לא מטומאה שלא הרהרתי ביום ובאתי לידי קרי בלילי וכן דרשו רבותינו ונשמרת מכל דבר רע שלא יהרהר אדם ביום ויבא לידי קרי בלילה:

חידושים לפרשה

"וַיְהִי עַקֵב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה וַשְׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם, וְשָׁמַר ה' אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם" (דברים ז, יב)

(התשע"ג) פירש"י (בשם התנאומא): "אם המצות קלות שאדם דש בעקביו תשמעון". עכ"ל. ויש לבאר הלשון "דש בעקביו". ונ"ל בס"ד שבא ללמד את הידוע מספרי המוסר, שיצר הרע אינו בא לאדם תחילה בניסיון לפתותו לעבור עבירות גדולות, כי יודע שלא ישמע לו (כמו עריות, גזל, לשון הרע וכו'). אך בתחילה פורש לו רשת לתפשו בעבירה קטנה (קטנה בעיני בעליה...), עבירות שאדם דש בעקביו, ומשם יובילנו לעבירות קשות. לדוגמא בתחילה יפתה לא לשמור על עינו, ולהביט בעריות, וכבר כתב הרמב"ם (הלכות תשובה ד, ד), שעבירה זו קלה בעיני אנשים באמרו: וכי נגעתי בה או קרובתי אצלה, ואינו יודע שהיא גופה עבירה, ועוד מביאה לידי עבירה. וזוהי כוונת הכתוב בקללת ה' לנחש (הוא יצר הרע): "ואתה תשופנו עקב" – אתה תישך אותו בעקב. כלומר: אתה תתפשנו ברשתך בעבירות שאדם דש בעקביו [ויש להאריך בדברי מוסר, ולקצר אני צריך]. ונ"ל בס"ד שרמו במילת "עקב", שהנחש כרוך אחריה, שכן תמצא כשתכתוב מילת "עקב" במילוי, "עין קרף בי"ת - אותיות אחרונות הן אותיות "פתן", שפירושו נחש, כדכתיב (תהלים צא, יג) "על שחל (=אריה) ופתן (=נחש) תדרף, תרמס כפיר (=אריה) ונתנין (=נחש)", וכתיב (תהלים נח, ה): "תמת למו פדמות תמת נחש, כמו פתן חרש יאטם אָנו", ועוד כתובים. נמצא שהסוף והעקב של אותיות "עקב" הוא "פתן", נחש. ותתבונן ותמצא שאותיות אמצעיות של עקב (ע"ן קרף בי"ת) הן יו"י, בגי' שם הוי"ה ב"ה, לומר שאם דוחה מהעקב את הנחש לסוף, ואינו מתקרב לפתן, אז זוכה להתקרב להשי"ת, ולהתברך ממנו יתברך. והבן הרמו. וכן תמצא נרמז באותיות "נחש", שבמילואו הן נו"ן חי"ת שי"ן - אותיות פנימיות יו"י, בגי' שם הוי"ה ב"ה, ואותיות אחרונות "נתן". רמז כי המגבר על הנחש, על קליפתו והיצוניותו, זוכה לאכול תוכו, בבחינת (חגיגה טו, כ) (כ - תוכו) אכל וקליפתו זרק", וזוהי ה"נחש", וזוכה ל"הוי"ה נתן", דהיינו שהשי"ת יתן לו כל טוב ושפע, וכתיב (תהלים פה, יג) "גם ה' יתן הטוב, וארצנו נתן יכולה". (ועיין בחיבור אל"פ"א בית"א אשר לי, ערך שפור).

וְזָכַרְתָּ אֶת כָּל הַדְרָךְ אֲשֶׁר הוֹלִיכָה ה' אֱלֹהֶיךָ זֶה אֲרָכָעִים שָׁנָה בַּמֶּךָּ כָּר וכו' (ח, ב)

לכאורה תיבת "כל" יתירה. ונראה לפרש בס"ד, כי האדם יקח מוסר לעצמו מן הטובה ומן הפורענות. והוא, שאם רואה טובה שעשה הקב"ה לעושי רצונו, אז יאמר בלבו: כמה מרויח האדם בעשיית רצונו יתברך, כי הלא זה כל כך טובה מצא על אשר עבד את ה'. ואם יראה פורענות לעובדי רצונו, יקח מוסר לעצמו לאמר: כמה צריך האדם להתרחק מדבר רע, הלא פלוני שהיה רשע, כך וכן רעות ויסורים מצא. והנה, במדבר קרה לישראל שני הפכיים אלו: שבזמן שהיו עושים רצונו יתברך, השיגו טובות נשגבות ועצומות והשיגו ימי טובה, עד שאומות העולם אומרים: אלו הם אינם בני אדם כי אם מלאכים. וא"כ, האדם בזכרו הטובות אשר השיגו ישראל במשך הדרך כולו, יתפעל ויתלהב בעבודת ה' לעשות רצונו יתברך ולעבדו. ובזמן שהיו עוברים רצונו יתברך במשך הליכתם במדבר הנזכר, קרה להם יסורים ופורענות גדולה. וגם מזה ילמד האדם ק"ו ומוסר לעבוד את ה', פן תדבקנו הרעה של הפורענות. נמצא כי שתי הזכירות – הן של הטובה הן של הפורענות שהיה לישראל במדבר – יש תועלת לאדם בזכירתם. ולז"א: "וזכרת את כל הדרך אשר הוליכך ה' אליהך זה ארבעים שנה במדבר" – "כל" דייקא, הן זמן הטובה הן זמן הפורענות, כדי שתקח מוסר השכל משני הפכיים שבהם.

{בן יהודע' על התורה | רבינו יוסף חיים זיע"א}

נצור לשונך מרע

הלכות רכילות | כלל א סעיף ה

אין חלוק באסור ספור רכילות, בין אם ספר לו מעצמו ברצונו, ובין אם חבירו הביך קצת מעצמו בדבר (י) ועמד עליו והפצירו, שייספר לו מה שדבר פלוני לפניו על אודותיו. (יא) ואפלו אביו או רבו הפצירוהו ושיספר להם, מה שדבר פלוני לפניו על אודותם, ואפלו אם הוא רק אבק רכילות, אף על פי כן בכל גווי {בכל האפנים} אסור.

(י) ועמד עליו. ממעשה דדואג שכתוב בקרא דשאל הפצירים מאוד בזה, כמו שכתוב כולכם קשרתם עלי וגו' בכרת בני עם בן ישי וגו'. ואף דהיה להם יראה גדולה ממנו, אעפ"כ נחשב דואג בכל מקום לרוכל עבור זה. ובלאו הכי הדבר פשוט, דאטו אם אחד יסיתנו לאכול בשר חזיר יהא מותר לאכול עבור זה. ואם יהיה בהגילוי תועלת להסיר הנזק, עיין לקמן בכלל ט' סג.

(יא) ואפילו. כבר ביארתי לעיל בעזה בהלכות לשהר כלל א' בסקח בבמח בראיות מפורשות לזה עש. (באר מים חיים)

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות עמוזות
 "בצדקה תפוננו" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת פלפלית ע"י מתן סיוע פלפלי רחב היקף. העמותה פועלת ללא מטרת רווח כלל!

- חלוקת סלי מזון שבועיים
- מתן מוענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
- חלוקת סלי לידה לילודת ולתנוק
- ועוד פעילויות ותמיכה בחגים ומועדים

לתרומות:
 בנק לאומי (10) | סניף 858 | מס' חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104
 קוד מוסד להרשאה בחשבון הבנק 21965
 ניתן לתרום גם דרך "גדרים פלוס" ובאשראי בטלפון ובאתר

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון:
 alon@gamah.org - אימייל לכל מטרה
 אתר הגמ"ח - WWW.GAMAH.ORG
 054-4785404 | 054-6091685

בצדקה תכוננו
 גמ"ח סיוע חינוך וסיוע לנזקקים

הפץ חיים נדחי ישראל פרק מג קדושת התורה ותרמית האנשים הפושעים

[המשך משבוע שעבר]

וכן כתב הרמב"ן בפרשת בא וזה לשונו, האותות והמופתים הגדולים עדים נאמנים לאמונת הבורא והתורה כולה. ובעבור שהקב"ה לא יעשה ניסים בכל דור לעיני כל רשע ופוקר וכופר, מצוה אותנו שנעשה תמיד זכרון ואות לאשר ראו עינינו ושנעתיק את הדברים לבנינו ובנינו לבניהם עד דור אחרון, והצריך שנכתוב כל מה שנראה אלינו באמת באותות ובמופתים על דינו ובין עינינו, כמו שכתוב "והיה לך לאות על ירך ולזכרון בין עיניך כי ביד חזקה הוציאתך ה' ממצרים" אז התפילין מעידים בשמונה הפרשיות הכתובות בהם על זה. וכן לכתוב אותו על מזוזות הבתים והשערים ושוזכיר זאת בפנינו בבוקר ובערב, אז המזוזה כשאדם נכנס ויוצא מזכירה לו יציאת מצרים, ונוכיר את זה בקריאת שמע בוקר וערב את יציאת מצרים פרשת יציאת מצרים, והכל להיות לנו בכל הדורות עדות ומופתים שלא ישכחו ולא יהיה פתחון פה לכופר להכחיש אמונת האלהים, כי הקונה מזוזה בזו אחד וקבעה בפתחו ונתחון בעיניה כבר הודה בחידוש העולם שהקב"ה חידש את עולמו, בידיעת הבורא והשגחתו וגם נבואה, וגם האמין בכל פינות התורה, עד כאן לשונו של הרמב"ן. אז כל זה לזכור שלא יוכל להביא, לבוא מכחיש וכופר. ולא לבד זכירת דור המדבר יחזק אמונתנו, כי גם בכמה דורות אחריהם בימי השופטים ובימי שאול ודוד ושלמה ובימי שאול ראו ישראל כמה פעמים את השגחת כבוד ה' בעולם, וכן בימי חזקיהו ראו כל ישראל את ישועת ה', ששלח מלאך והכה במחנה אשור מאה ושמונים וחמישה אלף איש בלילה אחד ששכבו כולם סביבות ירושלים, 370 מיליון ממחנה סנחריב מתו בלילה אחד. כל אלה 185 אלף זה ראשי גייסות כפול אלפיים איש בכל גיס. ועוד הרבה ניסים ונפלאות שנעשו עמהם ככתוב בדברי הימים, וכן בימי לצד

מרדכי ואסתר, וכן בבית שני בימי חשמונאים, ובכלל כל זמן הבית, הלא נגלה לעיני כל תמיד כבוד ה' השוכן איתם ובתוכם, שבאחת עשרה אמה ממקום כניסת העזרה ולפנים המזבח, 11 אמה בסה"כ שהיו מותרים ישראל לעמוד שם, עמדו כל הקהל בזמן הרגל שהיה מספרם אלפים ורבעות אנשים שהיה צריך לרוחב עמידתן כמה קילומטרים, ועמידתן היה צפופים ובעת השתחויה נעשה רווח, בשלש נגלות נכנסו כל ישראל מיליונים, בתוך 11 אמה, עומדים צפופים כמו סרדינים, משתחוים רווחים, שהיו משתחוים רווחים. וכן אש השמים שהיה על המזבח תמיד, ועל ידי זה היה נשרף כל הקרבנות שעלו עליו בזמן קצר מאד, כמו בזמן הרגל, שהיו מקריבים קרבנות מרובים מאד מעולת ראייה, שהיו מחוייבין להביא כל אחד, וכן משלמי שמחה, ומגדירים ומגדבות ושאר קרבנות שנתחייבו בכל השנה והניחום עד שעת הרגל, כדכתיב בפרשת ראה "ובאת שמה ואבדתם שמה עולותיכם וזבחיכם וכו'" וכן כל העשרה ניסים שנעשו לאבותינו בבית המקדש לעיני כל, ומפני אמיתת כל אלה שראו אבותינו הכל עין בעין, היתה התורה אצלם חיי נפש, ובחרו לנפשם למות בשמחה מלעבור על אחת מאזהרותיה בזדון מפני חמת המציק. ובעת שבאו העובדי גילולים למקדש ה' והיו הכהנים עובדים בעבודתך, והיו הורגים אותם בחרבות וחניתות, והם לא פסקו מעבודת התמיד, זה נכרת ראשו, ובא הכהן השני וקיבל בידו המזרק תיכף וכן הרבה זה אחר זה, עד שהעלו הכל על המזבח כדין וגמרו עבודת האלקים בשעה שהם הורגים אותם, עד שהעלו הכל על המזבח, וגמרו כדין, וגמרו עבודת אלקים, ואחר כך כשהציתו האויבים אש בבית קדשי הקדשים, הפילו את עצמם שמונים אלף פרחי כהונה לתוך האש לשרוף יחד עם בית אלהים, כמו שמובא במדרש, והועלה נפשם בלהב האש השמימה, וכן כמה אלפים ורבעות מסרו אז את נפשם בשביל דת אל כידוע ומפורסם בכל ספרי דברי הימים, וכן מסרו את נפשם על קידוש ה' בכל דור ודור. ועתה בדור האחרון, קמו בני בליעל ויתהללו

**מתוך שיעורו של כבוד הרב
אמנון יצחק שליט"א
בבני ברק.
28.06.2012 למניינם
לשמיעת שיעורים והרצאות
חייגו (גם מטלפון כשר)
02-3724787**

לעילוי נשמת

שרה בת רבקה
דוד בן רבקה
חנה בת רומיה ע"ה

לעילוי נשמת

איבון ספינוי בת פרידה,
חיים בן ברכה
שולה בת חנה

לזיווג הגון מהרה
אבנר מואיז בן משה
שלומי בן רינה

להצלחה בעסקים
בן ציון בן חנה
לעילוי נשמת
אליס בת פרלה

לרפואה שלמה
מהרה
תמר בת שלמה

לרפואה שלמה מהרה
מינה בת סימה
יוחאי בן סילביה
שרון

להצלחה למוסדות
'לדעת חכמה ומוסר'

לעילוי נשמת
ציון בן יהודה
אבנר בן יהודה

ניתן להשיג 'קובץ מלוקט בבעיות השעה בעניני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com